

Svetski časopis Hrišćanske adventističke crkve

Adventistički svet

2. tromesečje 2017.

Pregled

- 6**
Blagosloveni preko svakog očekivanja
- 12**
Blagostanje na evanđeoski način
- 16**
Slatki miris spasenja

Povratak prvoj ljubavi

Otkrijmo ponovo dar Subote u ovom užurbanom svetu

PRIČA SA NASLOVNE STRANE Povratak prvoj ljubavi 8 Džerald Klingbeil

Subota je stara kao i Stvaranje. Ipak, nije vreme da se to uzme zdravo za gotovo.

POGLED U SVET

Blagosloveni preko preko svakog očekivanja 3 Ted N. C. Vilson

Zdravlje je blagoslov koji ne smemo uzeti zdravo za gotovo.

OSNOVNA VEROVANJA

Blagostanje na evanđeoski način 12 Ajki Mjuler

Dobro zdravlje je deo Isusove radosne vesti.

DUH PROROŠTVA

Najviše obrazovanje 14 Elen G. Vajt

Osvrt na osnovne principe adventističkog obrazovanja.

BIBLIJSKO PROUČAVANJE

Slatki miris spasenja 16 Angel Manuel Rodrigez

RAD CRKVE

Pogled u svet 3

IZVEŠTAJ IZ SVETA

Pregled novosti 6

www.adventistworld.org

Onlajn časopis dostupan na 13 jezika

„Evo ću doći brzo...“

Naša misija je da uzdigamo Isusa Hrista, ujedinjujući sve adventiste u verovanjima, misiji, životu i nadi.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik

Bil Not

Međunarodni menadžer za izdavaštvo

Čun Pjong Duk

Izdavački odbor:

Ted N. Vilson, predsednik; Giljermo E. Biadi, potpredsednik, Bil Not, sekretar; Lisa Berdli; Vilijams Kosta; Daniel R. Džekson; Piter Lendles; Robert Lemon; Džefri Mbyana; G. T. Ng; Dejzi Orion; Huan Prestol; Ela Simons; Artur Štele; Rej Valen; Karnik Dukmecijan, pravni savetnik

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:

Li Jirong, predsedavajući; Jutaka Inada; German Lust; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi; Guimo Sung;

Urednici u Silver Springu, Marilend:

Andre Brink, Lael Sizar, Džerald A. Kingbeil (pomoćnici urednika), Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Vilona Karimabadi, Endrju MekČesni

Urednici u Seulu, Korea:

Čun Pjong Duk; Džej Man Park; Hio Jun Kim

Tehnički koordinator

Merl Poire

Urednik u celini

Mark A. Finli, Džon M. Fauler

Viši savetnik

E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer

Kimberli Braun

Pomoćnik urednika

Marvin Torp-Baptist

Upravni odbor:

Li Jirong, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Jutaka Inada; German Lust, Rej Valen;

Po službenoj dužnosti:

Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Ted N. Vilson

Tehničko uređenje i dizajn Adventističkog sveta:

Džef Dever, Bret Meliti

Tehničko uređenje Adventističkog sveta – Pregleda:

Rusija: Vitali Kacal

Srbija: Gordana Ardeljan

Konsultanti:

Ted N. Vilson, Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Leonardo R. Asoj Giljermo E. Biadi, Mario Brito, Abner de Los Santos, Den Džekson, Rafat Kamal, Mihel Kaminiskij, Erton Keler, Ezras Lakra, Li Jirong, Izrael Leito, Tomas L. Lemon, Džefri G. Mbyana, Paul S. Racara, Blazius M. Ruguri, Ela S. Simons, Artur Štele, Glen Taunend, Eli Vejck Dido

Prevodilac:

Tamara Babić

Piscima:

Rado prihvatamo nezatražene članke. Adresa uredništva je Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638

I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org

Web-sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama.

Časopis Adventistički svet – Pregled izlazi tromesečno.

2017, № 2

Iscljeni svake subote

Kada bi želje mogle da postanu stvarnost, ja bih svake subote ujutro stajao na zapadnim obalama Galileje i posmatrao kako zora šara nebo iza brežuljaka na istoku.

Mnogo pre nego što sam posetio to jezero, hiljadu puta sam tamo već bio u svojoj mašti, šetajući sam – ali nikada usamljen – duž obale na kojoj talasići zapljuskuju stopala putnika i preplavljuju njihov um. Nikad ne pomislim na sedmi dan, a da ne stupim, često i bez reči, na obalu tog jezera, gde je Isus lečio, obnavljao, utišavao i smirivao.

Sve poprima svoj pravi oblik i prave razmere u jasnoj svetlosti subotnog jutra, bez obzira da li se nalazimo u Galileji ili u Golveju (Irska), u Vitsaidi, ili Buenos Airesu. Kad spustimo sve „ribarske mreže“, tada spoznajemo svoju pravu veličinu i važnost: pridružujemo se Gospodu u prisećanju da „smo prah“, ali da „milost Gospodnja ostaje od vijeka i do vijeka na onima koji Ga se boje“ (Psalam 103,14.17). Subotom, mi se prisećamo da je „svet već stvoren bez ljudske pomoći, te da će tako i opstati“.¹

Subota je veliki obnovitelj adventnog naroda, neophodan predah nakon svih naših poziva na dužnost, misioniranje, znoj i službu. Subotom nas Isus poziva da se setimo blagodati – blagodati koja nas je stvorila, pozvala, spasila, promenila. Tokom bogoslužjenja, odmaranja i vremena koje provodimo zajedno mi govorimo jedni drugima da su i naši najplemenitiji napor, u najboljem slučaju, samo čin zahvalnosti za to što smo i sami iscljeni.

Dok budete iščitavali stranice Adventističkog sveta za ovaj mesec, molite se za pravu subotnu obnovu koju Isus obećava svima koji hodaju sa Njim svakog sedmog dana, i koji tako željno čekaju dan Njegovog dolaska.

¹ Abraham Heschel, *The Sabbath: Its Meaning for Modern Man*.

Bill Knorr

VESTI

Gustavo Sidral, Južnoamerička divizija

Fudbaler vraćen na teren sa ugovorom koji mu garantuje slobodnu subotu

Adventista utire put da bi Vitor Resuheisao mogao profesionalno da se bavi fudbalom.

Mesecima nakon što je njegov prethodni tim odbio da obnovi ugovor sa njim, profesionalni fudbalski golman iz Brazila, Karlos Vitor da Kosta Resuheisao, adventista koji je izjavio da neće igrati ni trenirati subotom, vraćen je u profesionalnu ligu.

Fizioterapeut, adventista sedmog dana, koji radi za jedan fudbalski klub u brazilske pokrajini Parana nesvesno je utro put kako bi i Karlos Vitor da Kosta Resuheisao, profesionalni golman nedavno kršten u Crkvi adventista sedmog dana, mogao da se vrati na fudbalski teren sa ugovorom koji mu garantuje slobodnu subotu.

Fudbalski sportsko-tehnički centar, smešten u gradu Kornelio Prokopio u pokrajini Parana na jugu Brazila, sklopio je ugovor sa Resuheisaom. Ugovor je podrazumevao i specijalnu klauzulu na osnovu koje mu se dopušta da subotom bude slobodan.

Resuheisao, koji ima 31 godinu, našao se na naslovnim stranama širom Brazila kada je odlučio da prestane da trenira i igra subotom, pošto je otkrio i prihvatio biblijsko učenje o

sedmom danu – Suboti. Po ugledu na Isusa, adventisti sedmog dana širom sveta uzdržavaju se od svetovnih aktivnosti svakog sedmog dana i posvećuju te časove bogoslužjenju i negovanju međuljudskih odnosa. Međutim, odluka ovog golmana dovela je do toga da njegov fudbalski klub „Londrina Esporte“ odbije da sa njim obnovi ugovor istekao u maju 2016.

„Posle toga što mi se desilo u prethodnom klubu, nisam očekivao da ću se na teren vratiti baš tako brzo“, izjavio je Resuheisao u jednom intervjuu za ASN, novinsku agenciju

Nastavak na sledećoj strani ▶

Južnoameričke divizije. „Zapravo, nisam baš mnogo verovao da će mi iko više ponuditi da se profesionalno bavim fudbalom“.

Pa ipak, odlučio je da se moli za taj svoj naizgled teško ostvarljivi san. „Smatrao sam da mogu da budem verni adventista, ali i sportista i svetlost u fudbalskom okruženju“, objašnjava Resuheisao. „I pored toga, nisam stupio u kontakt ni sa jednim klubom da bih zatražio posao. Nisam kontaktirao nijednog agenta, nisam razgovarao ni sa kim – samo sam se molio.“

Resuheisao nije mogao ni da zamisli na koji način, ni kojom brzinom će na njegove molitve biti odgovoreno. Jer – ovom golmanu je jasno da je primio nedvosmisleni odgovor od Boga.

„Pre nekoliko dana primio sam poziv“, kaže on. Bio je to predsednik Sportsko-tehničkog centra. Ponudio mi je ugovor koji je sadržavao klauzulu o slobodnoj suboti. Odmah sam prihvatio.“

Resuheisao smatra da je to što se dogodilo svedočanstvo o sili molitve. „Osim molitve, nisam učinio ništa da bi se to ostvarilo“, kaže on. „Fizioterapeut tog kluba je takođe adventista sedmog dana, tako da je klub vrlo dobro znao u šta se upušta.“

Resuheisao se raduje što će to vreme dok bude igrao za klub Sportsko-tehničkog centra moći da pretvori u priliku da svojom verom dopre do drugih. „Moj talenat je moja služba“, kaže ovaj golman. „Možda je Bog otvorio ta vrata kako bi mnogi drugi mogli da saznaju za evanđeosku poruku i Božjih Deset zapovesti. Ako Ga budem sledio u veri, nema granica onome što Bog može da učini.“

Adventista položio zakletvu za predsednika vrhovnog suda u Keniji

David Maraga traži Božji blagoslov pre početka svog novog posla.

Endrju Mekčesni

Predsedavajući vrhovnog suda Dejvid Maraga polaže zakletvu u Državnom domu u Najrobiju, glavnom gradu Kenije, 19. oktobra 2016.

Sudija Dejvid Maraga koji je adventista sedmog dana i odbija da radi subotom položio je zakletvu za predsednika vrhovnog suda Kenije, i tako postao prvi član crkve koji predsedava vrhovnim sudom jedne zemlje.

Pre nego što se prihvatio svoje nove dužnosti, predsedavajući vrhovnog suda, Dejvid Maraga, pozvao je u svoje nove odaje Blasiusa Rugurija, predsednika Istočno-centralne afričke divizije, čijoj teritoriji pripada Kenija, radi molitve posvećenja.

„Kao odani hrišćanin, imao sam nameru da se, pre nego što počnem da obavljam svoje nove dužnosti, pomolim i zahvalim Bogu što me je doveo dovdé“, rekao je Maraga dok je u svoje odaje uvodio Rugurija, druge adventističke vođe, kao i ostale sudije vrhovnog suda.

„Ušao sam zajedno sa rukovodstvom Crkve adventista sedmog dana i pozvao dr Rugurija da nas povede u molitvama“, kazao je Maraga prema izveštaju kenijskog dnevnog lista Dejli Nejšn (Daily Nation).

Ruguri je za Adventistički svet izjavio da je sudija čovek molitve i uzor vernosti svim adventistima. „On stavlja molitvu na prvo mesto“, kaže Ruguri. „Nije žurio da preuzme svoju novu službu sve dok nije pozvao Boga da mu se pridruži na tom putu.“

Sudija Maraga, koji ima 64 godine, položio je zakletvu 19. oktobra 2016, tokom ceremonije u Državnom domu, zvaničnoj rezidenciji kenijskog predsednika Uhuru Kenijata u Najrobiju. Predsednik Kenijata je na osnovu preporuke Službene sudske

komisije, sastavljene od sudija vrhovnog suda i drugih pravnih eksperata, odobrio postavljenje Marage, sudije apelacionog suda, na čelo sedmočlanog vrhovnog suda zemlje. Njegov prethodnik na toj funkciji je penzionisan.

Maraga se našao na naslovnim stranama svih domaćih listova krajem avgusta prošle godine kada je Službenoj sudskoj komisiji tokom procesa provere rekao da će svoju veru uvek stavljati pre posla.

„Bilo bi mi veoma teško da subotom sedim i prisustvujem saslušanju“, izjavio je Maraga tom prilikom. „Radije bih razgovarao sa svojim kolegama u sudu i zamolio ih da mi učine uslugu i izuzmu me sa zasedanja ukoliko se saslušanje produži i u subotu.“

Maraga je objasnio da je njegov običaj da subotom, na biblijski dan odmora, prisustvuje bogoslužju u crkvi.

I dosad je bilo sudija među adventistima sedmog dana, ali niko od njih nije predvodio vrhovni sud jedne zemlje. Danijel Dejvid Ntanda Nsereko iz Ugande je sudija pri Međunarodnom sudu za ratne zločine u Hagu u Holandiji. U Papua Novoj Gvineji, Gibuna Gibs Salika služi kao zamenik predsedavajućeg vrhovnog suda naroda Južnog Pacifika.

Izbor Dejvida Marage na mesto predsedavajućeg vrhovnog suda trebalo bi da podseti sve adventiste da ostanu verni, kaže Ruguri. „Nikad ne znate kada biste mogli biti pozvani da zauzmete osetljivu i bitnu poziciju kao što je ova“, kaže on. „Moramo biti marljivi i pažljivi u svom hrišćanskom življenju da bismo mogli dobro da služimo kada nas pozovu.“

Profesor filozofije pronalazi adventizam preko zdravstvene poruke

Francisko Rozas Bravo pridružio se Crkvi adventista sedmog dana posle prisustvovanja časovima u jednom adventističkom centru u svojoj društvenoj zajednici.

Bivši profesor filozofije pri Katoličkom univerzitetu u Čileu pridružio se Crkvi adventista sedmog dana pošto je u obližnjem Centru uticaja prisustvovao kursu zdravog kuvanja i časovima violine.

Francisko Rozas Bravo je pored lokalne Adventističke crkve prolazio mnogo godina, ali nikad nije obratio pažnju na nju.

Međutim, jednog dana su njegova žena i on, vraćajući se kući iz kupovine, zapazili znak pored crkve na kom se nudio „kurs zdravog načina ishrane“ na koji su se i prijavili. Upoznali su mladog diplomca s Adventističkog univerziteta u Čileu i on ih je nagovorio da se prijave i na časove violine koji su se takođe održavali u tom centru. Taj student je konačno zadobio poverenje bračnog para Rozas i ponudio se da profesoru drži biblijske časove.

Profesoru Rozasu religija nije bila strana. On je, tokom svog stručnog usavršavanja na Univerzitetu u Čileu, godinama proučavao mnoge grane filozofije religije, čime je stekao akademsko priznanje u toj oblasti.

Konačno, nakon proučavanja i prisustvovanja sastancima u crkvi, bračni par Rozas je kršten 3. decembra 2016, upravo na dan kad je održan seminar za mlade sa naglaskom na iskustvima mladih čileanskih adventista koji su učestvovali u programu „Jedna godina u misiji“.

Centri uticaja koji su počeli sa radom 2016. godine u Santjagu, glavnom gradu Čilea, osmislili su aktivnosti i kurseve za pomoć široj društvenoj zajednici. Više od 500 ljudi učestvovalo je u različitim aktivnostima u vezi sa zdravljem, ishranom, obrazovanjem, muzikom i kompjuterskom obukom.

Gabrijel Gamboa/ASN

Svako voli nove početke. Možda se zbog toga Nova godina toliko slavi širom sveta – to je vreme za jedan novi početak dok nam je pogled usmeren ka budućnosti. To je pravi trenutak da isprobamo nešto novo, promenimo stare navike i donesemo zdrave odluke.

Godina koja je pred nama pruža nam upravo takve mogućnosti, pogotovu kad je reč o zdravlju.

Adventisti sedmog dana već odavno znaju za značajnu povezanost između uma i tela. Elen Vajt je još 1875. pisala: „Između uma i tela postoji tajanstvena i čudesna povezanost. Oni reaguju jedno na drugo. Održati telo u zdravom stanju da bi ono razvilo svoju snagu i da bi svaki deo žive mašinerije skladno funkcionisao, trebalo bi da bude prvo što ćemo naučiti u životu. Zanemariti telo znači zanemariti um. A bolesno telo i zakržljao um ne mogu da služe na slavu Bogu.“¹

Adventistička zdravstvena praksa zapažena je širom sveta. Naučne studije su dokazale da adventistički stil života koji podrazumeva ishranu zasnovanu na hrani biljnog porekla, redovno vežbanje, uzdržavanje od štetnih supstanci kao što su alkohol i duvan, održavanje zdrave telesne težine, i redovno uzimanje orašastih plodova, mogu značajno da povećaju očekivanu dužinu života. O rezultatima takvih studija napisani su brojni članci, a jedan od njih je „The Lovely Hill: Where People Live Longer and Happier“ („Divni brežuljak – mesto gde ljudi žive duže i srećnije“), objavljen u časopisu Atlantik 4. februara 2013. Možete ga čitati onlajn na adresi: <http://bit.ly/lovelyhill>

Dobar početak

Ako imate dobar početak, to vam može mnogo pomoći u očuvanju zdravih navika. Ja sam imao sreće. Moji roditelji su veoma vodili računa o zdravom načinu života. Bio sam

Ted N. C. Vilson

Blagosloveni preko svakog očekivanja

Jedan lični pogled na zdrav životni stil

vegetarijanac celog svog života. Voda, odmor i vežbanje bili su važni aspekti našeg porodičnog života.

Što sam bio stariji, sve više sam uviđao važnost proaktivnog pristupa zdravom načinu života. Pošto sam se upoznao sa savetima Duha proroštva, shvatio sam važnost zdravstvene reforme i zdravog življenja. Tokom studija na Univerzitetu Loma Linda, gde sam stekao diplomu mastera u oblasti javnog zdravlja, važnost zdravstveno-misionarskog rada i sveobuhvatna zdravstvena služba dobile su istaknuto mesto u mojim razmišljanjima.

Od presudnog je značaja da roditelji uspostave zdrav način života kao uzor u svom domu. To će biti temelj koji će trajati tokom čitavog života njihove dece. Ne samo uputstva o zdravom svakodnevnom življenju, već i svakodnevni praktičan primer roditelja u domu mnogo će značiti mladima. Roditelji imaju ogroman uticaj na svoju decu.

Tako mnogo čudesnih namirnica

Tokom čitavog života nastavio sam da primenjujem ono što sam naučio u svojim ranim godinama. Nije mi predstavljalo nikakav problem da budem vegetarijanac, zato što mi to najviše prija, a i mnogo je zdravije. Nauka je dokazala da vegetarijanska ishrana pruža veću fizičku izdržljivost i uveliko smanjuje rizik od srčanog i moždanog udara.

Kad smo kod kuće, Nensi i ja smo, naravno, vegetarijanci i držimo

se prvenstveno biljne ishrane, jer je to zdraviji i jednostavniji način života. Nensi je sjajna kuvarica i pro našla je mnogo načina da napravi izvrsna i ukusna jela koristeći isključivo namirnice biljnog porekla. Lako nam je da se pridržavamo takvog načina ishrane kad smo kod kuće, ali kad putujemo, ne tražimo da nam služe isključivo namirnice biljnog porekla, premda i dalje ostajemo vegetarijanci.

Mnogo divnih namirnica dostupno je širom sveta, i mi smo otkrili da uopšte nije teško hraniti se vegetarijanski. Ponekad se nađemo u nelagodnoj situaciji kad naši domaćini ne dobiju informaciju o vrsti hrane koju jedemo. U tim slučajevima, mi uglavnom ljubazno obavestimo svoje domaćine da smo vegetarijanci i oni se rado usklade sa našim potrebama. Ako takve situacije rešavamo sa hrišćanskom blagošću i ljubaznošću, verovatno nećemo imati većih nesporazuma. Mi skoro da nismo imali nikakvih teškoća u vezi s tim.

Najbolja vežba

Kad sam kod kuće, trudim se da svakodnevno pređem bar tri kilometra pešice a, ako je moguće, i više. Volim da hodam, a Duh proroštva ukazuje da je to najbolja vežba. Premda zahteva više vremena nego trčanje ili vožnja bicikla, hodanje je tako lako i omogućava nam da usput zapazimo mnogo divnih stvari koje nas okružuju. Osim toga, uz pomoć

Pastor Ted i Nensi Vilson uživali su u toploj tradicionalnoj dobrodošlici članova crkve iz južnopacifičke ostrvske zemlje Vanuatu tokom njihove posete 2016. godine.

„Božjom silom, duhovni i fizički aspekti života u velikoj meri su uzajamno povezani.“

pametnog telefona možemo da snimimo tekstove iz Biblije, Duha proroštva i druge materijale i slušamo ih dok hodamo (pod uslovom da pri tom vodimo računa o saobraćaju!).

Da bismo pronašli vreme za lično bogoslužje i vežbanje, moramo isplanirati te važne aspekte života. Ponekad je život jednostavno previše užurban. Tada je trenutak da resetujemo svoj dnevni raspored da ne bismo propustili svakodnevni blagoslov proučavanja Biblije, Duha proroštva, molitve i fizičkog vežbanja.

San i odmor

San je važan deo našeg života. Ako nemamo adekvatan san, to utiče na nas na mnogo načina. To je oblast koju Nensi i ja stalno pokušavamo da poboljšamo. S obzirom da često putujemo u inostranstvo, ponekad nam nedostaje san. Međutim, trudimo se da spavamo u avionu, i da se brzo prilagodimo lokalnom vremenu

gde god da se nalazimo.

Budući da je važno da budemo sa članovima naše crkve širom sveta, trudimo se i da izbalansiramo koliko toga „spakujemo“ u jedan dan (ili noć). Trudimo se koliko je god moguće da dobijemo adekvatan odmor. Srećom, Gospod nam je pružio svoje blagoslove, dao nam energiju i pribranost da postignemo ono što se od nas očekuje – ali jedino zahvaljujući Njegovoj blagodati, i mi Ga za to slavimo svim srcem. Gde god da se nalazimo i šta god da radimo, važno je da obezbedimo sebi odgovarajući san i odmor.

Blagosloveni preko svakog očekivanja

Važno je da obratimo pažnju šta jedemo, šta pijemo, kako živimo, koliko vežbamo, koliko vode unosimo, koliko odmora dobijamo i kako gledamo na život dok se svakodnevno oslanjamo na Hrista. Božjom silom, duhovni i fizički

aspekti života u velikoj meri su uzajamno povezani.

Podstičem vas da čitate Božju Reč i da vidite koliko se zdravstvenih blagoslova nalazi u njoj. Ohrabrujem vas da čitate i knjige U potrazi za boljim životom, Zdravstvena služba, Saveti o zdravlju, Saveti o zdravlju i ishrani (The Ministry of Healing, Medical Ministry, Counsels on Health, Counsels on Diet and Foods), kao i druga dela Duha proroštva koja su u vezi sa zdravljem.

Kad predamo svoj život Gospodu, i sledimo Njegove zdravstvene zakone iznete u Bibliji i Duhu proroštva, postajemo zdraviji, srećniji i svetiji, a sve u sili i blagodati Isusa Hrista. Nezavisno od Hrista, ništa od ovoga nije moguće. Ali kada tražimo od Boga da preko nas radi na očuvanju svojih moralnih i zdravstvenih zakona, On će nam dodati svoje neverovatne blagoslove. Sve dok se Božjom blagodaću budemo pridržavali Njegovog zdravog životnog stila, uživamo život u punini. Isus je kazao: „Ja dođoh da imaju život i izobilje“ (Jovan 10,10).

Ako dopustimo Bogu da radi u našem životu u skladu sa svojim veličanstvenim moralnim i fizičkim zakonima, bićemo neizmerno blagosloveni. Biće to veliki podstrek za Crkvu širom sveta dok se bližimo Hristovom skorom dolasku.

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 3, pp. 485, 486.

Ted N. C. Vilson je predsednik Crkve adventista sedmog dana. Možete ga pratiti na Fejsbuku i Tviteru

TEMA SA NASLOVNE STRANE

Džerald Klingbeil

Povratak prvoj

ljubavi

Otkrijmo ponovo dar Subote u ovom užurbanom

Adventisti shvataju Subotu kao nešto dato. Mi znamo da je to Božji poseban dar ponuđen čovečanstvu prilikom stvaranja. Znamo da sedmi dan pada pre nedelje (i mnogi jezici širom sveta jasno odražavaju tu istinu). Na osnovu tumačenja proročanstava, neki ostrašćeno pišu o progonstvu i zapovesti o Suboti, ili o Suboti i poslednjem vremenu – ali šta „svetkovanje Subote“ zaista znači u globalnoj crkvenoj porodici s obzirom na mnoštvo različitih kulturnih realnosti i običaja?

Naša porodica je od 2005. do 2009. godine živela na kampusu Međunarodnog adventističkog instituta za napredne studije (AIIAS) na Filipinima. Čuvamo mnoga nezaboravna sećanja na godine kada smo boravili na tom zaista multikulturalnom kampusu. Međutim, jedno se posebno izdvaja.

Subote na kampusu bile su uvek veoma posebne. Međunarodna priroda fakulteta i studenti iz celog sveta učinili su te subote još zanimljivijim. Neki ljudi su voleli da dočekaju Subotu u grupi izvan svojih apartmana, drugi su više voleli tihe trenutke molitve u bašti kampusa. Neki su napuštali kampus u subotu ujutru da bi služili u manjim crkvama u toj oblasti. Drugi su provodili popodne igrajući se napolju sa decom. Preovlađujući stav je bio: „Ako vidim da ti u subotu radiš nešto što mi izgleda čudno, ili čak i strano, pitaću te zašto to radiš.“

To je dobra polazna osnova da bismo se zajedno podsetili pet ključnih principa na kojima počiva biblijska Subota.¹

1. Odjeci stvaranja

Izraz „U početku“ je odličan uvod u priču. Od samog početka Pismo nas podseća da je vreme sastavni deo Božjeg stvaranja. On govori u vremenu – i stvaranje se odvija u vremenu. Veče i jutro označavali su prvi dan, drugi dan, treći dan, i sve tako dok ne dođemo do šestog dana (1. Mojsijeva 1,5.8.13.19.23.31). Vidimo da je Bog ushićen delom svojih ruku. Biblijski narator kaže nam da je On

šestog dana, nakon stvaranja ljudskog roda, pogledao i – „dobro bješe veoma“ (31. stih).

Bog, međutim, još uvek nije završio svoj posao. Dok je tako ushićen posmatrao stvoreni svet pred sobom, preostao je još jedan dan koji je trebalo nečim ispuniti. Opis sedmog dana stvaranja jedinstven je u pogledu oblika upotrebljenih glagola, kao i ponuđenog fokusa. Bog završava posao, On počiva, i u svom počivanju – On blagosilja i posvećuje (1. Mojsijeva 2,2.3). Subota predstavlja vrhunac stvaranja i poziv na počivanje – rame uz rame sa Stvoriteljem. Božje počivanje poručuje: „Gotovo je“ – Njegovo savršeno stvaranje bilo je celovito i dovršeno, a to je sve što nam je potrebno.

Celovitost je ključna karakteristika Božjeg stvaranja pre Pada i ona obuhvata sve odnose. Takođe, Božji subotni odmor je izraz Njegove žarke ljubavi. On je želeo da provede vreme sa svojim stvorenjima. U Edemu, Bog se svakog sedmog dana predavao isključivo druženju sa ljudima.

Skoknimo sada malo unapred – do Sinaja. Zapovest o Suboti u 2. Mojsijevoj 20,8-11 je najduža zapovest i koristi posebnu sintaksičku strukturu. Uvodni poziv da se „sećamo“ vraća nas na 1. i 2. poglavlje 1. Mojsijeve i na svetost koja potiče iz druženja sa Stvoriteljem. Božje prisustvo čini Subotu svetom. Stvaranje nas podseća na Njegovu posvećujuću aktivnost i na našu čežnju za zajednicom. To važi za sve kulture i sva vremena.

2. Konačno slobodni

Subota je počela stvaranjem, ali podrazumeva i mnogo više od toga. Sam Zakonodavac nam u 5. Mojsijevoj 5,12-15 pomaže da razumemo tu širu dimenziju. Negde u Moavskoj ravnici, Mojsije bodri Izrael na kraju četrdesetogodišnjeg lutanja po pustinji (5. Mojsijeva 1,1-5). Njegovu prepričavanje istorije Izraela je „nastavno sredstvo“ koje treba da pomogne novoj generaciji da se seća i da razume.

Ono što posebno pobuđuje pažnju jeste činjenica da se obrazloženje za držanje Subote u 5. Mojsijevoj 5,15 ne usredsređuje na stvaranje, već na Božje oslobođenje Izraela iz Egipta. Otkupljenje je sastavni deo „subotnog paketa“ u Svetom pismu. Zapravo, tekst u 5. Mojsijevoj 5,15 predstavlja svesnu kontekstualizaciju namenjenju novoj generaciji, pri čemu implicitno postaje eksplicitno, odnosno ono što se ranije prećutno podrazumevalo sada se jasno i otvoreno izražava.² Prilikom stvaranja nije bilo gospodara i roba. Sva stvorenja podjednako su zavisila od Stvoritelja i crpela život od svog božanskog Tvorca. I muškarac i žena stvoreni su po Božjem obličju (1. Mojsijeva 1,27). Posle Pada, i muškarcu i ženi (kao i ostatku stvorenog sveta) bilo je neophodno otkupljenje.

Subota ima veliku ulogu izjednačavanja. Svi mi sedimo oko stola Božje blagodati i uživamo u druženju sa otkupljenima. Društveni položaj, pol i etničke razlike postaju nebitni. Bog nas je izveo iz „Egipta“ – sve nas – i učinio je to „rukom krjepkom i mišicom podignutom“ (5. Mojsijeva 5,15). Nova generacija Izraelaca trebalo je da se seća Egipta, ropstva i Božjih moćnih dela. Kad su ušli u Obećanu zemlju, postali su Božje „novo stvorenje“. Zamislite samo šta bi se desilo kad bismo svake subote uspeli da se setimo da smo izvedeni iz sopstvenog „Egipta“ i „Vavilona“ punog mržnje, zavisnosti, samopravednosti i usredsređenosti na sebe? „U Hristu sam spasen ja“ počelo bi da nam znači mnogo više od naslova jedne poznate himne.

Subota nas oslobađa od uzaludnih pokušaja da ostvarimo pravednost i svetost unutar sebe. Da li smo u stanju da čujemo dobru vest koju Sveto pismo šapuće u naše uši kako bismo mogli zaista da počinemo u Njemu?

3. A šta je sa došljakom?

Stvaranje i oslobođenje su temeljni principi biblijske teologije o Suboti,

ali šta je sa došljakom? Tekst u 2. Mojsijevoj 23,12 pruža adekvatan odgovor. Naučnici su širi kontekst ovog stiha nazvali Knjiga zaveta, budući da je tu detaljno izložen izvestan broj zakona koji upravljaju ljudskim odnosima. Ti zakoni se tiču oltara, robova, nasilja među ljudima, imanja, povraćaja dobara, jednakosti pred zakonom, subotnim godinama i godišnjim praznicima (2. Mojsijeva 20,19-23,33).

Tekst u 2. Mojsijevoj 23,12 konkretno govori o Suboti i obuhvata važnu napomenu o „došljaku“ (jevrejski: *ger*). Zašto bi Bog u odeljku posvećenom praktičnim pitanjima koja se tiču Njegovog naroda uključio još jednu napomenu o Suboti gde se konkretno pominje „došljak“?

Smisao subote opisan u 2. Mojsijevoj 23,12 može da nam pruži određeni nagoveštaj. Ljudi i životinje treba da počivaju kako bi „se odmorili i odahnuli“. Jevrejska reč koja je ovde upotrebljena da bi se opisao taj odmor potiče od izraza „doći do daha“. Zapravo, imenica koja potiče od istog korena označava „život“ ili „živo biće“ i javlja se već u 2. Mojsijevoj 23,9. Svi mi treba da dođemo do daha i ponovo postanemo „živa bića“.

Subotni odmor je Božji lek za frustrirane, premorene i zabrinute radoholičare. Međutim, tekst u 2. Mojsijevoj 23,12 uopšte ih ne pominje, već se usredsređuje na životinje, na „sina robinje tvoje“ i na „došljaka“. Taj tekst nam zapravo govori da Bog posebno vodi računa o strancima, kao i onima koji su podjarmljeni i marginalizovani. A izbeglice i „došljaci“ su uvek prisutni u mnogim delovima našeg sveta. Zato je dobro da se sećamo Božje naročite brige za njih i njihove tesne povezanosti sa Subotom.

4. Kako mogu da ti služim?

Postoji tesna veza između Subote i posvećene službe drugima. Ponekad kao i ljudi koji su živeli u drevnom Izraelu, i mi zaboravljamo na taj važan deo teologije o Suboti. Prorok Amos je sa velikim žarom pisao o nespojivosti između držanja Subote i zlostavljачkog ponašanja uperenog protiv siromašnih i unesrećenih (Amos 8,5.6). Na neki način, Izrael je zaboravio da je Božja pravda neodvojivo povezana sa Njegovim stvaranjem i otkupljenjem koje obuhvata sve ljude.

Tekst u 58. poglavlju Knjige proroka Isaije naglašava taj važan element Subote u Svetom pismu. Tekst opisuje pravo i lažno bogoslužjenje, jedno naspram drugog. Prorok se, odražavajući Božji glas, čudi tom jazu koji postoji između traženja Boga, približavanja Bogu, a istovremeno zanemarivanja pravednih i tlačenja marginalizovanih slojeva društva (Isaija 58,2.3). Post i molitva nisu adekvatna zamena za poniznu službu i nesebično davanje. Subotno bogoslužjenje, kako izgleda, ne treba da bude sebično traganje za srećom, već usredsređenost na Božje snove i Njegovu volju za ovaj svet.

Činjenje „svoje volje“ (ili onog „što je nama drago“) ravno je „odvrćanju od subote“ (13. stih). Ljudski planovi nisu deo Božjeg ideala za Subotu. Umesto toga, pozvani smo da potražimo one koji se bore, koji su zarobljeni, gladni, goli, koji hodaju u tami i čijeg imena kao da se niko ne seća.

Zapravo, ako smo iskreni i ako se dobro pogledamo u ogledalu, videćemo da smo i sami upravo takvi, zar ne? Tekst u Otkrivenju 3,17 kaže kako mi mislimo da imamo sve, a u stvarnosti smo jadni, bedni, siromašni, slepi i goli. Mislimo da činimo dobro, a zapravo smo zaslepljeni u pogledu svog pravog stanja. Gladni smo blagodati i radimo u sopstvenoj sili.

” Bog je još uvek blizu i svaka nova Subota postaje znak Njegove prisutnosti, blagodati i budućnosti. “

Šta se dešava kad prepoznamo poziv da služimo drugima – poziv koji je sastavni deo svetkovanja Subote? U 58. poglavlju Knjige proroka Isaije pominju se pojmovi „radi su“ i „žele“, oba poreklom od istog jevrejskog korena koji se ne koristi često u Starom zavetu. U 13. stihu naglašava se suprotnost između onoga što je ljudima drago i miline koncentrisane u Bogu. Umesto da tražimo sopstveno zadovoljstvo, Bog nas poziva da doživimo čistu milinu u otkrivanju Njegove stvaralačke blagodati koja nas održava dok služimo potlačenima u društvu.

5. Vidite li znak?

U eri GPS uređaja i aplikacija za mobilne telefone, sve manje obraćamo pažnju na znake i mape. Međutim, znaci su još uvek važni (i to ne samo kad se satelit sruši, ili kad smo van dometa signala). Znaci otkrivaju lokaciju, naglašavaju važne događaje i ukazuju na nešto izvan nas samih.

Tekst u 2. Mojsijevoj 31,12-17 predstavlja jedinstven doprinos biblijskoj teologiji Subote: „Subote moje čuvajte, jer je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam Ja Gospod koji vas posvećujem“ (2. Mojsijeva 31,13).

Čuvanje Subote nije neka neobavezna rasonoda, već božanska zapovest koja predstavlja znak između Boga i Njegovog naroda i pomaže ljudima da razumeju istinsko posvećenje. Naučnici su odavno prepoznali blisku povezanost između Subote i svetinje. Obe naglašavaju božansko-ljudsku zajednicu i društvenje – u vremenu i prostoru (pogledati 2. Mojsijeva 25,8). Obe su od

Boga date i odražavaju božanske osobine.

Međutim, još jedna dimenzija Subote kao znaka izražena je u 2. Mojsijevoj 31,12-17. Subota je znak neprolaznog (ili večnog) zaveta (stihovi 16, 17) ukorenjenog u stvaranju. Sveto pismo u Starom zavetu pominje tri zavetna znaka – dugu (1. Mojsijeva 9,12.13.17), obrezanje (1. Mojsijeva 17,11), i Subotu (2. Mojsijeva 31,13.17; Jezekilj 20,12.20). Od ta tri, Subota je najmanje fizički spoznatljiva i podrazumeva dosledan ljudski odgovor. Subota kao znak omogućava nam da „znamo“ (2. Mojsijeva 31,13) Stvoritelja, Otkupitelja i Posvetitelja. To je kao zastava koja se podiže na svakih sedam dana i pomaže nam da se setimo – da ne bismo zaboravili.

Adventisti su poruku prvog anđela iz Otkrivenja 14,6.7 oduvek prepoznavali kao onu koja ukazuje na Subotu. Jezik tog teksta jasno odražava jezik četvrte zapovesti (2. Mojsijeva 20,11). U izvesnom smislu, Subota postaje podtekst Božje priče izložene u Otkrivenju kao suprotnost aždajinoj priči. Stvoritelj pun ljubavi stoji nasuprot gnevnom optužitelju koji želi da poseje sumnju u vezi sa Božjim karakterom. U poruci prvog anđela, „Subota“, piše adventistički naučnik Sigve Tonstad, „prenosi poruku o Božjem istrajnom i vernom učešću u ljudskoj realnosti“.³ Bog je još uvek blizu i svaka nova Subota postaje znak Njegove prisutnosti, blagodati i budućnosti.

Osvrt unazad – i pogled unis

Došli smo skoro do kraja svog putovanja inspirisanog Subotom.

Stvaranje i otkupljenje leže u njenoj osnovi, dok su misija, služba i javno istupanje dodatne nijanse koje odražavaju savršeni karakter Zakonodavca.

Međutim, naše istraživanje još uvek nije završeno. Suviše često nam odvrćaju pažnju zamršena pravila o tome šta treba, a šta ne treba činiti subotom, tako da zane-marujemo temeljne principe koji nas stavljaju pred izazov da napokon „počinemo u Njemu“. Umesto da živimo non-stop (24/7) u skladu sa principima Subote, mi se često specijalizujemo za uspostavljanje kanona ponašanja prikladnog za Subotu.

Zamislite šta bi moglo da se desi kad bi ti principi uticali na čitav naš život, a ne samo na naše svetkovanje Subote? Tekst u Jevrejima poslanici 4,1-6 govori o još jednoj vrsti odmora. To je odmor od naše sopstvene pravednosti, odmor od naših jadnih pokušaja da budemo istinski sveti, odmor od naše usredsređenosti na sebe. Kad počnemo jasnije da sagledavamo Gospodara Subote (Marko 2,28), i mi ćemo biti privučeni Onome koji je došao da spase izgubljene, umorne i slomljene.

Vreme je da se vratimo svojoj prvoj ljubavi.

¹ U pisanju ovog članka u velikoj meri su mi koristila istraživanja objavljena u radovima: Mathilde Frey, „The Sabbath in the Pentateuch: An Exegetical and Theological Study“ (Ph.D. diss., Seventh-day Adventist Theological Seminary, Andrews University, 2011); Sigve K. Tonstad, *The Lost Meaning of the Seventh Day* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2009).

² Videti: Gerald A. Klingbeil, „The Sabbath Law in the Decalogue(s): Creation and Liberation as a Paradigm for Community“, *Revue Biblique* 117, no. 4 (2010): 491-509, esp. 506.

³ Tonstad, str. 479, 480.

Džerald A. Klingbeil je pomoćnik urednika *Adventističkog sveta* koji čezne za konačnim subotnim počivanjem u Isusu.

Mnogi ljudi dolazili su Isusu da bi pronašli isceljenje. Isus je lečio sve vrste bolesti: lepru, groznicu, usahlu ruku, paralizu, opsjednutost demonima, čak i smrt.

Jedan od najupečatljivijih primera je priča o neimenovanoj ženi koja je jednostavno želela da dodirne Isusov ogrtač. Mnogi su dolazili i molili Isusa, ali ova žena je imala jedinstven pristup – pokušala je da Mu se prikrađe. Ona „dođe u narodu sastrag, i dotače se haljine Njegove. Jer govoraše: Ako se samo dotaknem haljina Njegovijeh ozdraviću“ (Marko 5,27.28).

Šta je navelo ovu ženu da upotrebi tu neobičnu strategiju? Da li je bila nesigurna u sebe ili možda

Mu učenici Njegovi: Vidiš narod gdje Te turka, pa pitaš: Ko se dotače Mene? I On se obaziraše da vidi onu koja to učini“ (stihovi 30-32).

Učenici su bili zbunjeni Isusovom izjavom. Posmatrali su gomilu koja se tiskala, dodirujući Ga nehotice. Pa ipak, Isus je nastavio da traga za tom ženom. Tekst na grčkom kaže da je On već znao ko Ga se dotakao. On nije tražio bilo koga, već ženu koja Ga se dotače (32. stih).

Zašto je Isus bio tako uporan? Žena je bila isceljena istog trenutka kad Ga se dotakla. Mogao je jednostavno da nastavi dalje i izleči Jairovu ćerku koja je bila na samrti. Međutim, Isus ima na umu mnogo više od fizič-

Blagostanje na evanđeoski način

Ajki Mjuler

Čudo dodira i čudo reči

sujeverna? Možda je očajanje bilo to što ju je pokrenulo na takav korak? Ili je to možda bila duboka vera? Tačan razlog nije izričito naveden.

Isus okončava patnju

Tekst kaže da je ona dvanaest dugih godina patila od „tečenja krvi“ (25. stih) i da je „veliku muku podnijela“ (26. stih). Toj patnji je svakako doprinelo i ponižavanje od strane takozvanih lekara koji su je lečili sumnjivim lekovima. Tako je, povrh svih nevolja, još i „potrošila sve što je imala“ (26. stih). Međutim, još mučnija je bila ta društvena stigma – ona je smatrana nečistom sve vreme dok je njena bolest trajala. U očima svoje porodice i društva ona je bila zarazna. A i svako ko bi se približio njoj ili njenoj kući postajao bi nečist i zarazan. Sigurno se osećala nepodnošljivo izolovanom. Bila je sprečena čak i da prisustvuje bogoslužjenju subotom.

Ali, što je mnogo važnije, Marko beleži kako se Isus poneo prema ovoj ženi. On je zaustavio povorku koja je žurila ka Jairovoj kući i započeo poduži razgovor, pokušavajući da odredi ko Ga se dotakao. Upustio se čak i u kratku prepirku sa svojim učenicima: „I odmah Isus osjeti u Sebi silu što iziđe iz Njega, i obazrevši se na narod reče: Ko se to dotače Mojijeh haljina? I rekoše

kog isceljenja. Zato On kaže: „Kćeri! vjera tvoja pomože ti“ (34. stih).

Isus ovde ne kaže samo „vera tvoja te je izlečila“, već mnogo više od toga. Isus govori o blagostanju, dobrobiti u sveobuhvatnom smislu te reči. Grčka reč koja je ovde upotrebljena nije „izlečenje“ (odnosno, na grčkom *therapeuo*, od koje izvodimo reči „terapija“ ili „terapijski“), već „spasenje“ (grčki *sozo*). Isus je spasio ovu ženu od njene fizičke bolesti. Međutim, što je mnogo važnije, On ju je spasio od nehumanog položaja koji je imala u društvu. Spasio ju je emocionalno, mentalno i duhovno! Tako je taj drugi dar bio čak i veći od onog prvog.

Isus nudi mir

Isus je dodatno naglasio taj koncept rekavši: „Idi s mirom“ (34. stih).

U Isusovo vreme taj mir nije predstavljao jednostavno odsustvo rata. Otkad su Rimljani okupirali Palestinu, sve vreme je dolazilo do vojnih aktivnosti, do otvorenih i prikrivenih sukoba. Ali taj mir, ili *shalom*, o kom Isus govori ima višestruko značenje. On se odnosi na kompletno blagostanje pojedinca u fizičkom, mentalnom, emocionalnom, društvenom i duhovnom pogledu. On je rezultat pomirenja koje jedino dobra vest o Isusu

može da donese (Dela apostolska 10,36). On miri ljude sa Bogom i jednog s drugim. I pomenuta žena je u svom kontaktu sa Isusom primila upravo pomirenje. Primila je fizičko isceljenje jednostavno time što Ga je dodir-nula, ali potpuno obnovljenje doživela je tek u razgovoru s Njim.

To kompletno blagostanje je zapravo ono što je ova žena potajno priželjkivala. U prvom trenutku, kad je naumila da dodirne Isusa, rekla je samoj sebi: „Ako se samo dotaknem haljina Njegovijeh ozdraviću (*sozo*)“ (Marko 5,28). Njena prvobitna nada bila je upravo to blagostanje. Međutim, suprotno od njene zamisli da bi običan dodir mogao da joj donese celovito zdravlje, Isus insistira na tome da do obnovljenja ne može doći bez ličnog susreta sa Njim. Ono se ne može zgrabiti u tajnosti, već se mora doživeti u susretu sa Isusom licem k licu.

Obnovljenje nije neki apstraktan čin, već događaj koji duboko zavisi od odnosa. Ova žena je morala da se suoči sa svojim najdubljim strahom da bi otkrila to što je učinila u tajnosti. Zato je prišla Isusu sa strahom i drhtanjem (33. stih). Možda se plašila da bi Isus mogao da opozove svoje isceljenje, da zahteva novac, ili da je ponizi pred ljudima. Naravno, Isus nije učinio ništa od toga. On je saslušao njeno svedočanstvo, pohvalio njenu veru i potpuno je obnovio. Nije više bila prezreni otpadnik, već uvaženi član društva. Ona koja je nekad bila odbačena kao nedodirljiva, sada je obnovljena žena.

Isus iznova stvara

Isus je došao na zemlju upravo iz tog razloga – da obnovi i izbavi čovečanstvo. Setite se anđela koji se pojavio pred Josifom u viziji da bi potvrdio ono što mu je Marija već rekla: „Nadjeni Mu ime Isus; jer će On izbaviti (*sozo*) svoj narod od grijeha njihovijeh“ (Matej 1,21). To je Isusov cilj – da spase (*sozo*) ljudski

”Obnovljenje nije neki apstraktan čin, već događaj koji duboko zavisi od **odnosa**.”

rod; da ljude vrati Bogu i jedne drugima.

U Evanđeljima, demoni muče ljude i izazivaju veliki strah. Religiozne vođe progone i isključuju one koje smatraju nedostojnim. Međutim, Isus se suprotstavlja tom zastrašivanju i odbacivanju tako što isceljuje i obnavlja ljude u skladu sa Božjim obličjem. U suštini, Bog iznova stvara ljude obnavljajući blagostanje za koje su ispočetka stvoreni. Isus je ispunio tu misiju rečima o carstvu Božjem (Matej 5-7), mnogim isceljenjima i konačno sopstvenom smrću.

Mi se svi nalazimo na različitim tačkama na našem putovanju sa Isusom. Nekima je potrebno emotivno obnovljenje, drugi čeznu za fizičkim isceljenjem, a neki opet za duhovnim pomirenjem. Priča ove žene pokazuje da jedino Isus može zaista da nas obnovi.

Međutim, mi ne treba da budemo samo primaoci Isusovog *sozo* – mi smo pozvani da budemo ambasadori Isusove misije. Nismo svi pozvani da fizički lečimo, ali svi možemo da upućujemo na Isusovo emocionalno, mentalno i duhovno isceljenje. Kao što je poslao učenike da objavljuju dobru vest i isceljuju ljude (Matej 10,1.7.8), Isus tako i nas poziva da budemo sredstvo Njegovog obnovljenja u ovoj generaciji.

Ajki Mjuler je docent na katedri za Novi zavet pri Međunarodnom adventističkom institutu za napredne studije u Silangu na Filipinima. Oženjen je Lubikom i ima dve male ćerke.

Hrišćansko ponašanje

Pozvani smo da budemo pobožni ljudi koji u svim aspektima svog ličnog i društvenog života misle, osećaju i postupaju u skladu sa biblijskim principima. Da bi Duh iznova stvorio u nama karakter našeg Gospoda, upuštamo se samo u one aktivnosti koje će proizvesti hristoliku čistotu, zdravlje i radost u našem životu. To znači da naša zabava i razonoda treba da ispunjava najviše standarde hrišćanskog ukusa i lepote. Premda uvažavamo kulturne razlike, naše oblačenje uvek treba da bude jednostavno, skromno, uredno, kakvo pristaje onima čija se istinska lepota ne sastoji u spoljašnjem ukrašavanju, već u nepropadljivom ukrasu nežnog i mirnog duha. To takođe znači da, s obzirom da je naše telo hram Svetog Duha, treba razumno da se staramo o njemu. Uporedo sa odgovarajućim vežbanjem i odmorom, treba da usvojimo i najzdraviji mogući način ishrane i uzdržavamo se od hrane koja je u Svetom pismu označena kao uzdržavamo i od njih. Umesto toga, treba da se bavimo svim onim što naše misli i telo dovodi pod kontrolu Isusa Hrista, koji želi da budemo celovite ličnosti, da imamo životnu radost i da nam bude dobro.

(1. Mojsijeva 7,2; 2. Mojsijeva 20,15; 3. Mojsijeva 11,1-47; Psalam 106,3; Rimljanima 12,1,2; 1. Korinćanima 6,19,20; 10,31; 2. Korinćanima 6,14-7,1; 10,5; Efescima 5,1-21; Filibljanima 2,4; 4,8; 1. Timotiju 2,9,10; Titu 2,11,12; 1. Petrova 3,1-4; 1. Jovanova 2,6; 3. Jovanova 2.)

Adventističko obrazovanje mnogo duguje savetima Elen G. Vajt. Tekst koji sledi je jedan zamišljeni intervju kakav bismo mogli da vodimo s njom kad je reč o toj važnoj temi.

Uredništvo.

Koji je cilj pravog obrazovanja?

Pravo obrazovanje je nešto više od savlađivanja određene nastavne programa. To je nešto više od pripremanja za sadašnji život. Ono ima veze sa celim bićem i sa celim periodom postojanja koji je (čovečanstvu) moguć. To je skladan razvoj fizičkih, umnih i duhovnih sila.

Ono priprema učenika za radosnu službu na ovom svetu i za još uzvišeniju radost i sveobuhvatniju službu u svetu koji će doći... Da bismo shvatili šta sve podrazumeva delo vaspitanja i obrazovanja, treba da razmotrimo i prirodu čoveka i cilj koji je Bog imao kad ga je stvorio...

Kada je Adam izašao iz Stvoriteljeve ruke, on je u svojoj fizičkoj, umnoj i duhovnoj prirodi nosio izvesnu sličnost sa svojim Tvorcem... Da je ostao veran Bogu, sve bi to bilo njegovo zauvek. Kroz svu večnost nastavio bi da stiče nove riznice znanja...

Obnoviti u čoveku lik njegovog Tvorca, vratiti ga u stanje prvobitnog savršenstva, podsticati razvoj tela, uma i duše kako bi se ostvario cilj koji je Bog imao kad ga je stvarao – to je trebalo da bude delo otkupljenja. To je cilj obrazovanja, veliki cilj života.

Kako vi gledate na odnos između vaspitanja i otkupljenja?

Greh je odvojio čoveka od Boga. Da nije bilo plana spasenja, večna odvojenost od Boga i tama beskrajne noći bili bi čovekov deo. Međutim, na osnovu Spasiteljeve žrtve, prisna veza sa Bogom ponovo je omogućena.

Mi ne možemo lično stupiti u Njegovu prisutnost. U svom grešnom stanju ne možemo gledati Njegovo lice, ali možemo Ga posmatrati i prisno razgovarati s Njim u ličnosti Isusa, Spasitelja... I dok Hristos otvara nebo (za čoveka), život koji nam On daje otvara srce (čoveka) za nebo...

U najvišem smislu, delo vaspitanja i delo otkupljenja su jedno isto, jer u pogledu vaspitanja, kao i u pogledu otkupljenja „temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen“ (1. Korinćanima 3,11)... Veliki principi vaspitanja i obrazovanja su nepromenjeni... To su principi Božjeg karaktera. Pomoći učeniku da razume te principe i uđe u takav odnos sa Hristom da On postane vladajuća sila u životu – trebalo bi da bude stalni učiteljev cilj i prvo u šta on ulaže svoj trud.

Elen G. Vajt

Najviše obrazovanje

*Osvrt na osnovne
principe adventističkog
obrazovanja*

A šta je sa „školom u Edemu“? Kakvi su bili Božji planovi i očekivanja?

Sistem obrazovanja ustanovljen na početku istorije sveta trebalo je da bude primer (čovečanstvu) u svim budućim vremenima. Kao ilustracija njegovih principa u Edemu, domu naših praroditelja, osnovana je škola koja je trebalo da posluži kao uzor. Edemski vrt bio je učionica, priroda – udžbenik, Stvoritelj lično – učitelj, a praroditelji čovečanstva – učenici.

Stvoreni da budu „obličje i slava Božija“ (1. Korinćanima 11,7), Adam i Eva su primili darove dostojne svog

„*Božji ideal za Njegovu decu seže iznad najuzvišenije ljudske misli. Pobožnost – sličnost Bogu – jeste cilj koji treba dostići.*“

visokog određenja... Svaka sposobnost uma i duše odražavala je Stvoriteljevu slavu. Obdareni visokim umnim i duhovnim darovima, Adam i Eva bili su načinjeni „tek malo manjim od anđela“ (Jevrejima 2,7, Savremeni srpski prevod), tako da su mogli ne samo da raspoznaju čuda vidljivog svemira, već i da shvate moralne odgovornosti i obaveze...

U svom zanimanju za svoju decu, naš nebeski Otac lično je upravljao njihovim obrazovanjem. Često su ih posećivali Njegovi glasnici, sveti anđeli, od kojih su dobijali savete i uputstva. Često su, šetajući vrtom „kad zahltadi“, čuli Božji glas i razgovarali s Večnim licem k licu. Njegove misli za njih bile su „misli dobre, a ne zle“ (Jeremija 29,11). Svaka Njegova namera bila je za njihovo najviše dobro.

Adamu i Evi je povereno staranje o vrtu... Korisno zanimanje bilo im je određeno kao blagoslov, da ojača telo, da proširi um, da razvije karakter.

Knjiga prirode koja je pred njima otvarala svoje žive lekcije, bila je neiscrpan izvor uputstava i zadovoljstva... Božja slava na nebesima, bezbrojni svetovi u svom pravilnom kruženju, „kako vise oblaci“ (O Jovu 37,16), tajne svetlosti i zvuka, dana i noći – sve su to bili predmeti koje su proučavali učenici u prvoj školi na zemlji.

Kako roditelji mogu da koriste prirodu da bi poučavali decu i mlade?

Za malo dete, koje još uvek nije sposobno da uči iz štampane reči ili da se uključi u redovan tok školske nastave, priroda predstavlja neiscrpan izvor uputstava i zadovoljstva. Srce koje još uvek nije otvrdlo u dodiru sa zlom brzo prepoznaje Prisutnost koja prožima sve što je stvoreno. Uho koje još uvek nije zaglušeno svetovnom bukom osetljivo je na Glas koji progovara kroz zvukove iz prirode.

A i onima u starijem uzrastu, kojima su stalno potrebni njihovi nemi podsetnici na sve što je duhovno i večno, učenje prirode biće u ništa manjoj meri izvor uživanja i uputstava. Kao što su stanovnici Edema učili sa stranica prirode... tako i današnja deca mogu da uče od Boga Stvoritelja...

Koliko god je moguće, neka deca od svojih najranijih godina borave tamo gde će ovaj divni udžbenik biti otvoren pred njima. Neka posmatraju prekrasne prizore koje je veliki Umetnik naslikao na pokretnom nebeskom platnu, neka se upoznaju sa čudesima na zemlji i moru, neka posmatraju odvijanje tajanstvenih promena prilikom smene godišnjih doba, i neka uče o Stvoritelju iz svih Njegovih dela.

Ni na koji drugi način ne mogu se tako čvrsto i sigurno postaviti temelji pravog vaspitanja i obrazovanja.

Koji pojedinačan koncept po vama najbolje opisuje vaspitanje i obrazovanje?

Božji ideal za Njegovu decu seže iznad najuzvišenije ljudske misli. Pobožnost – sličnost Bogu – jeste cilj koji treba dostići.

Adventisti sedmog dana veruju da je Elen G. Vajt (1827-1915) ispoljavala biblijski dar proroštva tokom više od 70 godina svoje javne službe. Ovi odlomci su uzeti iz njene knjige Vaspitanje, str. 13-16; 28-30; 20, 21; 100, 101; 18 orig.

Slatki miris spasenja

*Kakva je bila svrha
paljenja tamjana u
izraelskom
svetilištu?*

Tamjan je u svetilištu spaljivan iz više razloga. S obzirom da je to uglavnom prah, bila je potrebna vatra da bi se njegov miris oslobodio. Kadioni oltar, smešten ispred zavese koja je odvajala Svetinju od Svetinje nad svetinjama, predstavljao je mesto za paljenje tamjana. Bio je približno pola metra širok, pola metra dug i jedan metar visok (2. Mojsijeva 30,1-10). Na svakom od njegova četiri gornja ugla nalazio se rog, a tamjan je verovatno bio spaljivan na njegovoj površini.

1. Praktični razlozi: Upotreba tamjana bila je uobičajena širom drevnog Bliskog istoka i u nereligiozne svrhe. Na primer, u većini domaćinstava životinje su boravile u blizini, tako da je paljenje tamjana unutar kuće služilo za neutralisanje neprijatnih mirisa. Svetilište je bilo Božje prebivalište među Izraelcima, a škropljenje krvlju i ubijanje životinja za žrtvu verovatno je za posledicu imalo širenje određenih neugodnih mirisa. Poštovanje prema božanskom prisustvu zahtevalo je kontrolu tog zagađenja. To se moglo postići, između ostalog, i spaljivanjem tamjana na oltaru u svetinji. Međutim, biblijski tekst ne navodi eksplicitno praktičnu ulogu, već naglašava simbolično značenje tog rituala.

2. Svakodnevna služba: Sveštenik je svakodnevno ulazio u Svetinju da pali tamjan. Trebalo je da ga zapali „svako jutro... kad spremi žiške“, i ponovo „kad zapali žiške... uveče“ (2. Mojsijeva 30,7.8). Nije izričito naveden nijedan poseban razlog za taj ritual, ali sam kontekst pruža neke naznake u pogledu njegovog značenja. Tamjan koji se koristio u svetilištu bio je napravljen po receptu koji je Gospod dao Mojsiju. Izraelci nisu smeli po istom receptu da prave tamjan za ličnu upotrebu (2. Mojsijeva 30,34-38). Dakle, on je za njih bio nešto najsvetije (36. stih). Tu imamo proizvod koji je, budući svet i božanskog porekla, mogao da posluži kao sredstvo približavanja Bogu – on je stajao između Boga i sveštenika. On je mogao da simbolizuje prisustvo Arona, kao predstavnika naroda, pred Gospodom. Paljenjem tamjana on je mogao da se približi Gospodu više nego prilikom bilo koje druge svakodnevne službe, jer se iza zavese, ispred

koje je bio oltar, nalazio kovčeg zaveta (2. Mojsijeva 40,26). Prirodno je, otuda, da se u Bibliji tamjan povezuje sa molitvom, načinom da se pristupi Gospodu, kao nečim što molitvu čini prihvatljivom za Njega (Psalam 141,2; Luka 1,10; Otkrivenje 5,8; 8,3). Hrišćani u tamjanu vide simbol Hristovih zasluga koje njihove molitve, kao i njih same, čine prihvatljivim za Boga (Jovan 16,23.24).

3. Izraz božanskog saosećanja: Posrednička uloga tamjana dostiže svoj vrhunac tokom Dana pomirenja kada, pre nego što će ući u Svetinju nad svetinjama, prvosveštenik uzima kadionicu i stavlja u nju užareno ugljevlje kako bi zapalio tamjan (3. Mojsijeva 16,12.13). U ovom slučaju objašnjen je i smisao tog rituala: „...Da dim od kada zakloni zaklopac koji je na svjedočanstvu; tako neće poginuti“ (13 stih). Božja slava otkrivala se nad poklopcem kovčega zaveta i svjedočanstva, te je, kao takva, za ljudska bića bila opasna po život.

U ovom konkretnom slučaju, oblak tamjana imao je dve uloge. To je mesto gde se Gospod pojavljuje – „u oblaku nad zaklopcem“ (3. Mojsijeva 16,2). Ali taj oblak takođe okružuje i Arona da bi ga zaštitio od božanskog gneva. Tamjan dodiruje i božansku i ljudsku sferu, pružajući priliku i Bogu i Njegovom slugi da stupe u kontakt jedan s drugim u atmosferi zaštitničke ljubavi, koja Aronu omogućava da služi Gospodu.

Simbolika tog rituala pronalazi svoj najviši izraz u Hristovoj službi. On je taj božanski tamjan koji nas dovodi u dodir sa Bogom i istovremeno spasava od Njegovog gneva (pogledati Efescima 2,3.4). On je naš božanski tamjan i posrednik. A oni koji su prožeti Hristovim spasonosnim tamjanom postaju takođe „Bogu prijatan, Hristov miris među onima koji se spasavaju“ (2. Korinćanima 2,15, Savremeni srpski prevod).

Angel Manuel Rodriguez živi u Teksasu. Penzionisan je nakon verne službe crkvi u svojstvu pastora, profesora i teologa.